

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **nezl. S. B.**, zastoupeného zákonným zástupcem I. B., státní příslušnost Ruská federace, právně zastoupeného JUDr. Eliškou Jedličkovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Molákova 580/26, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2005 č. j. 9 Az 18/2004 – 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Elišce Jedličkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1279,30 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2003 č.j. OAM-4794/VL-09-BE01-2003 nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), a současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. V průběhu správního řízení bylo dle žalovaného objasněno, že důvody žádosti o udělení azylu nezletilého žalobce jsou shodné s těmi, pro které žádal o azyl jeho otec. Tyto skutečnosti žalovaný posuzoval na pozadí informací, které shromáždil ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci, konstatoval, že je nelze podřadit zákonem stanoveným

důvodům pro udělení azylu. Nezletilý žalobce se narodil na území České republiky, pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve vlasti ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tudíž nebyl. Současně dle žalovaného nebyla prokázána jediná skutečnost, která by vedla k závěru, že lze v případě žalobce shledávat odůvodněnou obavu z pronásledování ze strany státních orgán z důvodu jeho rasy, národnosti, náboženství, příslušenství k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů [ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu]. Nositelem potíží otce žalobce jsou soukromé osoby, které se jej výhrůžkami snažily donutit, aby nepřijímal k léčbě Čečence, z výpovědi otce navíc nelze učinit závěr, že by mu tyto osoby vyhrožovaly z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Motivem zmíněného jednání byla dle žalovaného především antičečenská nálada vyvolaná ve společnosti po teroristických útocích připisovaných právě Čečencům. Spojitost mezi jednáním uvedených osob a článkem otce žalobce v novinách nebyla v řízení prokázána. Žalovaný nemá z dosavadní praxe, ani jiných zdrojů, žádné informace o tom, že by dítě narozené na území České republiky mělo z tohoto důvodu s úřady Ruské federace jakékoliv potíže. V případě problémů nezletilého žalobce s uvedenými soukromými osobami mají jeho rodiče možnost obrátit se s žádostí o pomoc na státní orgány ve vlasti. Po posouzení osobní situace žalobce a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti žalovaný žalobci neudělil ani humanitární azyl dle ustanovení § 14 zákona o azylu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 4. 2005 č. j. 9 Az 18/2004 - 47 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že z podkladů správního řízení nevyplývá a ani vzhledem k věku žalobce, který se již narodil v České republice, nemohlo být prokázáno, že by žalobce v zemi svého původu byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, což je důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále ze skutečností, které uvedl otec žalobce nelze mít za prokazané, že by ohledně žalobce byl dán odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, národnosti, příslušenství k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Pokud by bylo možné odvíjet obavy z pronásledování z postojů a poměrů, v nichž se ocitl otec žalobce, pak soud poukazuje na to, že ani ten žádným konkrétním, věrohodným způsobem neprokázal, že jím subjektivně pocíťované a tvrzené obavy před pronásledováním, konkrétně před vyhrožováním cizích osob, je třeba spojit s nátlakem a jednáním orgánů státu takového stupně, že by šlo o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Co se týče bránění výkonu povolání psychologa, pak lze připustit, že za určitých podmínek výkon některých povolání, která s sebou nesou pomoc občanům či skupinám obyvatel, může mít dokonce charakter zastávání určitých politických názorů. V případě otce žalobce však nešlo o takový výkon povolání, v rámci něhož by bylo manifestovány politické názory, otec žalobce poskytoval psychologickou pomoc rodinám, a to jak uprchlíkům z Čečenska, tak i řadovým Rusům, jeho výkon práce tedy byl výkonem čistě profesním, založeným na pomoci lidem. Soud nepřistoupil na námitku žalobce, že postup žalovaného správního orgánu byl v rozporu s ustanoveními Úmluvy o právech dítěte vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 104/1991 Sb., garantujícími, že dítě nemůže být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli. Soud neupírá žalobci právo pobývat na území České republiky, dokud české úřady nerozhodnou o důvodech azylu jeho rodičů. Soud shledal podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že žalovaný správní orgán ani soud dostatečně neprošetřily, že obava jeho otce (který byl považován v Rusku za osobu pomáhající Čečencům, tedy patřil mezi osoby, proti nimž samozřejmě státní moc zakročovala), že bude zakročeno též proti němu i jeho rodině, která je ohrožena

zejména v případě, kdy má malé dítě (stěžovatele), je tudíž značně reálná. Otec stěžovatele se obává, že různé civilní osoby, které jej navštěvovaly a vyhrožovaly mu, neboť sympatizuje s Čečenci, představovaly státní moc, čímž se ostatně ani netajily. Podle stěžovatele žalovaný ani soud neprověřily tvrzení jeho otce, která mohla být dosvědčena svědky, jejichž výslech byl otcem stěžovatele navrhován. Stěžovatel se domnívá, že jeho otec splňuje požadavek stanovený v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu, že je považován za osobu, která zastává politické názory, které nejsou slučitelné s politickými názory v Rusku (je považován za osobu, která pomáhá Čečencům, tudíž zastává jejich názory), a stěžovatel jako rodinný příslušník je logicky takovému případnému pronásledování vystaven rovněž. Soud tuto skutečnost dle stěžovatele nedostatečně posoudil. Stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi zákonného zástupce stěžovatele učiněná ve správním řízení. K námitkám stěžovatele žalovaný uvádí, že v jeho případě neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů úspěšnosti azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Stěžovatel namítá, že soud v předcházejícím nesprávně posoudil právní otázku, zda splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Stěžovatel podal žádost o udělení azylu prostřednictvím svého zákonného zástupce (otce) dne 24. 9. 2003, ve správním řízení o udělení azylu uváděl, že otec pracoval jako psycholog, kdy jeho klienty byli Rusové i uprchlíci z Čečenska, přičemž za otcem začali přicházet lidé v civilním oblečení (pokud otec stěžovatele při pohovoru ke své žádosti o udělení azylu dne 5. 11. 2002 výslovně uvedl, že si nemyslí, že to byli lidé ze státních orgánů, a že se státními orgány ve vlasti problémy neměl, nemůže stěžovatel v kasační stížnosti účinně namítat, že civilní osoby, které jeho otce navštěvovaly a vyhrožovaly mu, představovaly státní moc), kterým se nelíbilo, že pomáhá Čečencům, a požadovali po něm, aby této práce zanechal. Stěžovatel uváděl, že se obává o svůj život, neboť je možné, že by se důsledky činnosti otce mohly odrazit právě na něm. Dle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, soud se všemi těmito skutečnostmi řádně zabýval, přičemž dostatečně popsal tvrzení stěžovatele i zjištění žalovaného správního orgánu, a dospěl ke správnému závěru (přičemž se ztotožnil s názorem žalovaného), že stěžovatelem uváděné důvody nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Otec stěžovatele nebyl v zemi původu při výkonu svého povolání

ani jinak pronásledován ze strany státních orgánů pro zastávání určitých politických názorů, chování soukromých osob, které jej navštěvovaly a vyjadřovaly nesouhlas s jeho prací, nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nebylo tedy prokázáno, že by stěžovatel mohl mít odůvodněný strach z pronásledování dle ustavení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že Městský soud v Praze se v předcházejícím řízení dostatečně zabýval tím, zda důvody, pro které stěžovatel požádal o udělení azylu, mohou být důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a neshledal důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Městský soud v Praze ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v částce 1000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31. 8. 2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 1075 Kč. Protože ustanovená advokátka JUDr. Eliška Jedličková je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 204,30 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 1279,30 Kč, tato částka jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

